

# Running Wild



versengő vadon



*fine  
selection*

K.A. TUCKER

K . A . T U C K E R

# Running Wild

versengő vadon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

# Prológus



2018. augusztus

„SZERELMES VAGYOK BELÉD. Nem jöttél még rá, te nagy mamlasz?”  
Az acélszürke épület felé igyekszem, az éles megállapítás a csiz-  
mám alatt recsegő kavics ropogásával verseng. A közelben egy Otter lég-  
csavarja indulásra készen felzúg. Legalább felszállt a köd, ami késleltette  
a ma reggeli járatom Anchorage-ból, de az ég borús, és a szitáló eső mi-  
att hunyorognom kell...

Reszketve felsóhajtok, kalapál a szívem. *Tényleg* megteszem? Miután  
számtalanszor elgyakoroltam a tükör előtt a mondandóm valamelyik  
változatát, lesz *végre* bátorságom hangosan Jonah arcába mondani?

Végül is csak pár *éve* epekedem utána.

Azóta, amióta kezemben az állatorvosi táskámmal odasétáltam a pi-  
ros Cessnához, hogy találkozzam a bozontos arcú pilótával. Azonnal  
éreztem a szikrát. Egyértelműen látszott az érdeklődés elbűvölően kék  
szemében, amely az alaszakai égboltra emlékeztet egy verőfényes téli na-  
pon. És két nap elteltével – miután távoli falvakba repültünk, hogy be-  
oltsam és ellássam a rászoruló állatokat, és közben végig Jonah átható te-  
kintetével, ugató nevetésével és kacér évődésével küzdöttem – a szikrá-  
ból izzó tűz lett.

Tudtam, hogy bajban vagyok; az ujjamra nehezedő gyémánt eljegy-  
zési gyűrűnél csupán a hűtlen gondolataim miatt érzett büntudatom  
volt nagyobb.

Búcsút vettem a pilótámtól, és visszarepültem Alaszkába. Meggyőztem magam arról, hogy a vonzalom csökkenni fog, hogy amit érzek, elmúlik. Már akkor tudtam, hogy ez hazugság, mégis egy évig kapaszkodtam ebbe, míg a falusiaknak és négy lábú családtagjaiknak nyújtott emberbaráti segítség álcája alatt csendben beleszerettem egy férfiba, aki *nem* a vőlegényem volt.

Az a helyzet, hogy Jonah az egyik legokosabb férfi, akivel valaha találkoztam, ahogy a legfigyelmesebb is. A lelke mélyén tudja, mit érzek. Tudnia *kell*. Az évek során eleget célozgattam rá. És ott a sok késő esti telefonbeszélgetésünk, a repüléssel együtt töltött napok. Az isten szerelmére, egyszer még *meg is csókoltam!* Egyik este, nagyon régen, felbátorodva a folyékony kurázsitól és a tudattól, hogy bepattant a repülőjébe, majd órákat repült a hegyek felett azért, hogy találkozzon velem. *Ugyanazon* a napon, amikor közöltem vele, hogy felbontottam az eljegyzésemet. Mintha a lehetőségre várt volna.

Nem csak képzeltem a kémiát kettőnk között; nem egyoldalú volt. Éreztem, hogy reagál – azok a másodpercek beleégtek az agyamba, ahogy az ajka möhön az enyémre tapadt –, mielőtt az aggodalom, hogy tönkreteszem az addigra erős barátságunkat, elrontotta a pillanatot.

Elismerte, hogy vonzódik hozzám. Azt mondta, gyönyörűnek, kedvesnek és csodásnak tart.

Aztán megegyeztünk, hogy a barátságunk érdekében félre tesszük az érzéseinket. Bedobozoljuk őket, úgy teszünk, mintha a csók nem történt volna meg, és Jonah-ként meg Marie-ként folytatjuk. Legjobb barátokként.

Évek teltek el az óta az este óta, én pedig tartom magam az ígéretemhez. Összeszorított foggal nézem, ahogy felszínes kapcsolatokba kezd olyan nőkkel, akiknek esélyük sincs felkelteni az érdeklődését. De az érzéseim egyre csak erősödnek. Újabban elviselhetetlenné vált az elfojtás.

Jonah az én emberem. Ismerem a mogorva pillantásait, a vigyorát, minden mordulását. Rá tudok világítani a baromságaira, amikor hülyén viselkedik, és át tudom ölelni, amikor a gyengéd oldalát mutatja. Ő az első, akit felhívok, amikor beszélnem kell valakivel. Ő az egyetlen,

aki jobban ismer, mint én saját magamat, és ő az, aki szörnyen hiányzik, amikor nem vagyok itt.

Ő az a férfi, akivel le akarom élni a hátralévő életemet.

Ő számomra az *igazi*.

És miután megkaptam Agnes gyomorszorító üzenetét arról, hogy Jonah repülőgép-balesetet szenvedett, úgy döntöttem, ideje mindezt hangosan is kimondanom. Talán az igazság hallatán végre félreteszi a félelmeit ez a barom, és azt nézi, mit nyerhet, ahelyett, hogy mit veszíthet.

A vízkék Alaska Wild felirat élenkebbnek tűnik, mint általában, de ez az ereimben végigáramló adrenalin miatt lehet. Idegességemet lenyelve félresöpöröm a homlokomra tapadó nedves hajszálakat, és belépek az ajtón. Az orromban azonnal érzem az ismerős és hívogató kávé illatát.

– Marie! – sikolt fel Sharon; kezét a domborodó hasán tartva rohan felém. Számíthattam volna erre az üdvözlésre. Úgy volt, hogy csak hétfőn érkezem, de nem szóltam senkinek, kivéve Crystalnak, a helyi állatmentő csoport vezetőjének, aki megengedte, hogy a vendégházában aludjak, míg a városban vagyok.

Az Alaska Wild terhes recepciósja kétszer akkorának tűnik, mint amikor legutóbb láttam. Ledobom a táskámat, a tekintetem csak a másodperc töredékére akad meg rajta, mielőtt továbbvándorolna – a recepciós pultnak támaszkodó izmos testalkatú, vigyorgó, jóképű arcot keresem, amit már négy hosszú hét óta látni szeretnék. Csakhogy... lefagyok. Jonah vad sörényének és arcozontjának, amivel rendszeresen cukkolom őt, nyoma veszett, helyette rendezett szakállt kapott, aminek hossza töredéke a réginek. A haja is rövidebb, olyan, mintha *valamivel* belőtte volna.

Sharon heves öleléssel borul a nyakamba.

– Most szálltál le?

– Öö... ja. Durva repülés volt. – Próbálok Sharonra koncentrálni, de a figyelmem vissza-visszakanyarodik Jonah-ra. Mi lelte, hogy ezt csinálta magával? – Oké, először is, *hű*, odanézzenek, mekkora pocak! És csak négy hete, hogy utoljára láttalak!

– Azt mondd, „csak”? – Sharon hangosan morgolódva simít végig a hasán.

Nem tudom tovább figyelmen kívül hagyni Jonah-t, így a pult felé indulok.

– És te! *Mi a fene*, Jonah?

Egy pillanat sem telik el, erős karjával máris a mellkasához húz. Belelégzem a szappanjának megnyugtató, fás illatát, és kiélvezem ezt a néhány pillanatot, mint minden alkalommal, amikor üdvözöljük egymást. Ha minden úgy alakul, ahogy remélem, talán nem kell többé Crystal faházában megszállnom. Elképzelhető, hogy ezentúl egy meleg ágyban egy még melegebb test fekszik majd mellettem.

– Valóban, mi a fene! – Érdes hangja a fülemben csikorog. – Helló, Marie!

Vonakodva elhúzódok tőle, csak azért, hogy felnyúljak, és ujjaimmal végigsimítsak az ápolat szakállán, amelynek spröd szálai csiklandozzák a bőrömet. Korábban is megérintettem már a szakállát, általában csipke-  
lődvé megrángattam. Mindig olyan borzas volt.

– Tetszik. – Ez enyhe kifejezés. *Imádom* az új külsejét. Sokkal többet láthatok az arcából, amiért úgy rajongok.

Átmenetileg elvonja a figyelmemet a homlokán végigfutó fekete öltések nyoma, a repülőgép-baleset egyetlen látható bizonyítéka, aztán Jonah – számomra túl gyorsan – eltávolodik tőlem, hogy ismét a pultnak támaszkodjon, és ránéz valakire a hátam mögött.

– Egy kegyetlen és ördögi tréfa áldozata lettem. – Elneveti magát. – Valószínűleg megérdemeltem.

– Valószínűleg – feleli szárazon egy női hang.

A hang felé fordulok. Eddig nem vettem észre a pultnál álló nőt, annyira lenyűgözött Jonah új külseje. Hogy nem vettem észre? Most meg már nem tudom megállni, hogy ne bámuljam. A nő káprázatos: hosszú, fahéjbarna haját fénylő, szőke tincsek tarkítják. Nagy, zöldesbarna szemét sűrű, sötét szempillák szegélyezik, amelyek Jonah felé révednek. Hibátlan, ragyogó bőre és sportos alakja van – divatos tunikát és cicanadrágot visel.

Tudom, hogy Jonah odavan az ilyen alkatú nőkért.

– Ő Wren lánya, Calla. Látogatóban van itt – mondja Jonah bemutatásképp.

– Nem is tudtam, hogy Wrennek van egy lánya. – Miért nem említette Jonah ezt korábban? Na és Wren? Jonah mondta, hogy a főnöke jó pár éve megnősült, de másról nem tudtam, pedig elég jól megismertem az Alaska Wild tulajdonosát. Kedves, csendes ember. Furcsa, hogy nem említette a saját lányát. Végre eszembe jut a jó modorom, rámosolygok Callára, majd kinyújtom felé a kezem. – Először jársz Alaszkában?

A fiatal nő hideg keze az enyémhez simul, manikűrözött körme hosszú, egyenes és mű.

– Igen.

– Múlt hétvégén vettem fel Anchorage-ban. Eddig... érdekes volt. – Jonah tekintete a vele szemben ülő gyönyörű arcra szegeződik, majd kacéran rávigyorog, és titokzatos pillantást vetnek egymásra.

Kellemetlen érzés fut végig a gerincemen, majd megtelepszik a gyomrom mélyén. Calla határozottan nem tűnik idevalósi lánynak. Azok a formás szemöldökök bizonyára aprólékos ápolást igényelnek, és olyanfajta nőnek tűnik, aki napi több órát tölt a tükör előtt, hogy tökéletes megjelenése legyen.

Én soha nem voltam az a típus, aki túl sok időt foglalkozik a külsejével, inkább a természetesebb, kevés karbantartást igénylő megjelenés híve vagyok, ami jól illeszkedik a mozgalmas állatorvosi praxisomhoz és a szabadban töltött életmódomhoz.

De már kezdem bánni, hogy ma is csak felkaptam az első inget, amit a szekrényben találtam, és talán a hajkefével is szorosabbra kellett volna fűznöm a barátságomat. Nem mintha az eső nem tette volna ügyisemmissé a fáradozásomat. De Calla mellett – mennyi is lehet, a húszas évei közepén jár? – egy slampos és viharvert harminchat évesnek tűnök.

Kezdem érteni. Biztosan Calla keze van Jonah új stílusa mögött. El sem tudom képzelni, milyen beszélgetés vezetett ide – vagy mi következett utána.

– Szóval, honnan jöttél? – Bízom benne, hogy nem hallják a feszültséget a hangomon.

– Torontóból.

Városi lány. Igen, ez sok mindent megmagyaráz.

– Ó, az messze van. – Több ezer kilométerre. Többórás repülőútra. Egy teljesen más ország. Túl messze van Jonah számára, aki nem rajong semmilyen kapcsolatért, pláne nem a távkapcsolatokért. Teeggannel sem volt hajlandó megpróbálni, pedig hónapokig randiztak, mielőtt a lány visszaköltözött az Államokba. – És meddig leszel itt?

– Még egy hétig.

– Oké... – Elönt a megkönnyebbülés. Egy hét. Alig több, mint egy egyéjszakai kaland Jonah számára. Bármi is van köztük, hamarosan vége lesz. Aztán bevállhatom, hogy végtelenül szeretem ezt a férfit, és továbbléphetünk, mintha a lány nem is létezne.

– Hacsak nem döntök úgy, hogy tovább maradok – mondja hirtelen Calla, és tekintete Jonah-ra szegeződik, mintha azt akarná kideríteni, hogyan reagál a felvetésére.

Mintha a reakciója döntő tényező volna.

Jonah felvonja a szemöldökét.

Túl jól ismerem már ahhoz, hogy a reakcióját másnak lássam, mint izgalomnak, várakozásnak.

Elhatározásnak.

Azt *akarja*, hogy Calla maradjon. Azt mondanám, nagyon is. Le sem tudja róla venni a szemét. Mintha rabul ejtették volna, és kettejükön kívül más nem is lenne a helyiségben.

És az az arckifejezés, ami kiült a jóképű arcára?

A zsibbasztó rettegés mélyen a csontjaimba hatol. Jonah rám még sosem nézett így.



# Első fejezet



*Napjainkban*  
*Március*

– **N**EM ÍRHATNÁNK A SZÁMLÁMHOZ? Lori úgy döntött, hogy Christinának fogszabályzó kell, és engem zaklat, hogy fizessem ki. Megoldom, amint megkapom a pénzt. – Brad kifejezően néz a zöld szemével, amit egykor vonzónak találtam.

– Ez nem egy bár. És még Clementine *legutóbbi* ellátását sem fizetted ki.

A neve hallatán a drótszőrű görény felkapaszkodik a gazdája mellkasára, és jellegzetes csettintő hangot ad ki.

Brad összerezzen.

– De az exem... tudod, milyen, nem?

Nem, nem tudom, de Bradet ismerem. Brad Garvis egy elvált, harminckilenc éves hegesztő Wasillából, aki ritkán látja a gyerekeit, és fű alatt vállal másodállást, hogy ne kelljen több gyerektartást fizetnie. Azért tudom, mert elköttem azt a hibát, hogy néhány évvel ezelőtt randiztam vele. Hónapokon át szenteltem vele időt, de ő egy ügyfél, és különben is, szingli akartam maradni egészen addig a pillanatig, amíg Jonah rá nem jön, hogy örültem szerelmes belém.

Aztán Jonah randizni kezdett Teegannel, a parti őrség pilótájával. Egy gyenge pillanatomban, a róluk készült képektől elgyötörve,

beleegyeztem egy vacsorába Braddel, amit több is követett. Tudtam, hogy ebből sosem lesz semmi, de egy időre megfelelő figyelemelterelés volt.

Nemet *kéne* mondanom, de Clementine szemfertőzése elég csúnya, és szenvedni fog, ha nem kapja meg a szemcseppet.

– Pár perc múlva kiviszem a receptet.

Brad vállá elernyed a megkönnyebbüléstől.

– Istenem, te vagy a legjobb, Marie! – Igen, a balekok között. – Ígérem, péntekig rendezem!

– Aha. – Vajon hallja a kételkedést a hangomban?

Már kifelé tart a vizsgálószobából, amikor megáll, és kíváncsian visszafordul.

– Hé, egy ideje már nem találkozgatunk. Nem is emlékszem már, miért hagytuk abba. – *Mert Jonah szakított Teegannel.* De bármi is volt Brad és köztem, már rég véget ért. – Mit csinálsz jövő hétvégén?

– Vidéken leszek – hazudom. Virtuális konzultációkon keresztül kezdtem távgyógyítani, különösen a téli hónapokban. Emellett a megbízható pilótám jelenleg Hawaiiin tölti a nászútját, átkozza a turistákat és panaszkodik a páratartalomra, ha a legutóbbi üzenetéből indulok ki.

– Akkor talán majd máskor.

Mosolyt erőltetek az arcomra.

– Igen, talán. – *Nem, köszi.* Lehet, hogy magányos vagyok, de nem kétségbeesett, és *soha* többé nem randizom ügyféllel. *Soha.*

Tíz perccel később már zárom az ajtót, és ráfordítom a „Zárva” táblát; elrepült a vasárnap délelőtti háromórás rendelési időm, amit havonta egyszer tartok.

– Ki *kellett* volna fizettetned vele – jelenti ki Cory a pult mögött állva; átjárja a hangját a rosszallás, miközben a kisablakon bámul kifelé. – Ki tudná fizetni.

Nézem, ahogy Brad a keskeny ösvényen – a reggeli sötétségben ellapátolt havon – egy új, frissen mosott fekete Dodge Ram felé tart. Corynak igaza van. Ez még csak nem is volt egy felháborítóan magas számla. Nem tudom, miért kerülök mindig ilyen helyzetbe.

De igen, tudom. Mert egy balek vagyok, aki nem tud nemet mondani egy állatnak sem.

– Legközelebb, ha időpontot kér, mondd meg neki, hogy *előbb* rendezze az adósságát! – Ez az időpontkérés várhatóan hamar meg is fog történni, mert a bakteriális fertőzés ragályos, és Bradnek van még két másik görénye otthon, akiknek több figyelmet szentel, mint a gyerekeinek.

– A *legnagyobb* örömmel. – Cory nagy, azúrkék szeme felcsillan, majd egyik kezével egy nyomtatványért nyúl, míg a másikkal a billentyűzetet üti. A következő pillanatban már fel is áll, és átsétál az irattartó szekrény felé. Hullámos, gesztenyebarna haja sűrű függönyként ér le a hátáig, gömbölyded alakjával pedig olyan leplezetlen magabiztossággal mozog, amit mindig is irigyeltem.

Cory az én kiváló recepciósom, mióta anyám nyugdíjba ment, és sokkal jobban működteti ezt a helyet, mint ahogy én valaha is tudnám. Nyolc évvel később megszerezte az állatorvos-laboráns képesítést, de nem hajlandó feladni az irodai szerepkört, így mindkettővel – időpontfoglalással és vérvizsgálatok elvégzésével (és persze nagyobb fizetéssel) – profin zsonglörködik. Nélküle elveszett lennék itt, és az is leszek, ha valaha elmegy. *Két* embert kéne felvennem a helyére.

Újra kinézek az ablakon, a hófödte fák között álló faházat kémlelem. Kicsi, egyszobás építmény, amit inkább rusztikus, rövid távú vendégháznak szántak, mint állandó lakhelynek, amivé én alakítottam. Apám aludt ott néha, amikor még ő vezette a rendelőt, és nem akarta megtenni a kétszáz méteres utat a birtok másik végében álló házunkig.

Néha többre vágyom – több térre, több magánéletre, több varázslatra –, de legtöbbször boldog vagyok a kis otthonomban. Ráadásul nem kell bérleti díjat fizetnem, és az, hogy csak a parkolón kell átsétálnom, különösen praktikus, amikor éjszaka kell beteget ellátnom.

Az évek során sokat fektettem bele: jobb szigetelést rakattam rá, hogy ne legyen akkora huzat a hideg estéken. Új, piros fémtetőt kapott, ami jól mutat a ropogós fehér háttér előtt. Csináltattam egy konyhasarkot, egy rendes zuhanyzót a WC mellé és egy kis fedett verandát, ahol sok estét töltök a hintaszékemben ülve.

Évtizedekkel ezelőtt, amikor a szüleim megvették ezt a földterületet, és megnyitották ezt a kis rendelőt, Wasilla alig volt több a bányászok ellátási bázisánál. Az emberek azt hitték, hogy apám megőrült. De aztán jött az autópálya, és a városba berobbant az élet az új fejlesztésektől, amik életképes és megfizethető külvárossá tették Mat-Su-völgyet az Anchorage-ba ingázók számára.

Mire apám nyugdíjba ment, és átvettem a praxisát, hat másik rendelő működött Wasilla és Palmer környékén, mind fényes, új épületben, ellentétben ezzel a régi hellyel, amit az évek során számtalanszor fel kellett újítanom.

De, tekintve, hogy hol vagyunk – a kerület nyugati peremén, távol a forgalmas csomóponttól, de legközelebb Alaszka kutyaszán Mekkájához –, mindig volt elég ügyfelünk és betegünk, hogy Cory és én elfoglaltak legyünk. Néha még apámat is behívom segíteni. Megkockáztatom, hogy dr. Sidney Lehr még értékeli is, ha időnként elszabadulhat a *lebilincselő* pasziánszpartiktól és anya nyafogásától.

Persze, a váróra ráférne egy kis felújítás – festés, szebb lámpatestek és színesebb székek; egy új recepcióspult, amely felváltja azt a rozogát, ami mögött még anyám ült, velem az ölében; és stabilabb polcok a speciális kutya- és macskakészítményeknek –, ám én a rendelő hátsó részére összpontosítottam az erőfeszítéseimet, biztosítva, hogy a munkám elvégzéséhez a legmodernebb felszereléssel rendelkezzek. A szép székek és a frissen festett gipszkarton nem mentik meg az állatokat.

Az órára nézek. Vasárnap délután egy óra van. Süt a nap, és nincs beteg a rendelőben. Az egész délután itt van, hogy csináljak... *valamit*, mielőtt átmegyek a szüleimhez vacsorázni. Talán felkapom a sífutólécemet, és elmegyek a Hatcher-hágóra, hogy...

– Jaj, jut eszembe! – Cory a számítógép monitorához hív. – Ezt ki nyomtatom és felteszem oda. – A rendelő munkatársait bemutató fotófal felé biccent, és az orra alatt azt morogja: – Hogy lecseréljem a rendőrségi fotódat.

Elnevetem magam, ahogy elmegyek a szóban forgó fénykép mellett. Inkább grimaszolok rajta, mint mosolygok; az arcszínem beteges a fehér

köpenyemnek és a rossz stúdióvilágításnak köszönhetően, és a szempil-laspirálom is elkenődött a felhőszakadástól, amiről a fotós nem szólt. Sajnos az aznap készült fotók közül még ez volt a legjobb, és ideiglenes poén gyanánt választottuk, de már tíz éve kint van.

Megkerülöm az íróasztalt, mikor Cory épp egy Callától érkezett e-mailre kattint.

– *Amúgy is* gyönyörű vagy, de ebben... – A fekete estélyi ruhámban készült fotóra mutat, amelyen a befagyott tavon állok Jonah és Calla há-za előtt. – Elképesztő! Bárkit is kértek fel fotósnak az esküvőre, *csodás* munkát végzett. Elkérem a számát Joe-nak és nekem. – Majd csendben hozzát teszi: – Ha *valaha* megkéri a kezemet.

Szúrást érzek a mellkasomban, ahogy a szememet ráncba szedő őszin-te mosolyomat tanulmányozom a képen. Emlékszem, mikor készült a fotó. Jonah toporgását néztem, miközben Calla a havas ösvényen sétált a vörös szőnyeggel borított jégen az oltár felé. Mintha Jonah összeomla-na, ha még egy másodpercig úgy kellene élnie, hogy Calla *nem* a felesége.

Abban a pillanatban *örültem* a legjobb barátomnak. Jonah rátalált a nőre, akivel élete hátralévő részében élni fog – efelől semmi kétségem. Ők ketten nem is különbözhetnének jobban, mégis tökéletesek egymás számára.

A fotós elcsípte a boldogságomat.

De eltűnődöm... Ha a lencse a pillantásom mélyére látna, feltűnne bárkinek a gyász, ami még mindig ott lappang bennem egy álom miatt, ami már rég káprázatnak bizonyult; egy kitalált szerelmi történet miatt, ami soha nem fog valósággá válni? Lehet, hogy Jonah volt számomra az *igazi*, de én soha nem leszek az a számára.

Egy vigasztaló tenyér simít végig a karomon, én pedig megfordu-lok. Cory kerek arca tele van együttérzéssel. Mindenkinél jobban ismeri ezt a viszonzatlan történetet. Végig jelen volt. Amikor elkezdett itt dolgozni, Jonathannel jártam. Izgatottan visított aznap, amikor megje-lentem a rendelőben, gyűrűvel az ujjamon. Figyelte, ahogy elfojtom az izgatottságomat minden alkalommal, amikor Bangorba indultam, és fi-gyelmen kívül hagyom a lelkiismeretemet minden alkalommal, amikor

visszatértem. Tudta, hogy előbb véget fogok vetni a dolgoknak Jonathannel, mint ő velem. A hűséges alkalmazottam az egészet végigcsinálta velem – az izgalmat és a büntudatot, amikor beleszerettem Jonah-ba, meg a lélekölő szívfájdalmat, amikor végignéztam, hogy ő beleszeret valaki másba.

– *Csak* örülök neki. *Nekik* – ismétlem meg, és úgy érzem, mintha századszorra mondanám ki. Egyre jobban megkedveltem a legjobb barátom feleségét (istenem, Jonah-nak felesége van!), minden egyes találkozással, az életmód- és személyiségbeli különbségeink ellenére is.

– Tudom. Mert rendes ember vagy, és *jó* barát – teszi hozzá Cory gyengéden. – De ember *vagy*, Marie, és nem kell mindig olyan összeszedettnek és megértőnek lenned. Beismerheted, ha valami fáj. Évekig *szerelmes* voltál belé, és ez nem egy csap, amit simán elzárhatsz. Nem egy konyhai csaptelep vagy.

Felhorkantok a hasonlatától.

– Hát, már rég nem fáj. Jonah nő, és túl fontos nekem ahhoz, hogy hagyjam, hogy ez közénk álljon. Elfogadtam. – Egy részem már rég felismerte ezt; azokban a hónapokban, mikor Wren meghalt, és Calla elment Torontóba, amikor láttam, hogy Jonah-t szinte felemészti a nyomorúság. Megpróbálhattam volna betölteni a szívében tátongó űrt magammal, azzal, amire vágytam kettőnk között. Nem hazudhatok, eszembe jutott, hogy kihasználom a szomorúságát; próbáltam meggyőzni magam, hogy működne, hogy megfelelő pótlék lehetnék.

De a hang a fejemben, ami arra emlékeztetett, hogy *soha* nem én voltam az első választása, hangosabb volt.

Így mardosó fájdalommal a szívemben elküldtem neki egy oldalt, hogy foglaljon egy helyet a következő torontói járatra, és megmondtam neki, hogy egy idióta, ha hagyja Callát elmenni anélkül, hogy küzdene érte. Titkon azt reméltem, Calla nemet mond neki, vagy ha nem, akkor kudarcot vallanak, hogy Jonah érdeklődése elmúlik, az életcéljai más irányba viszik őt. *Az én* irányomba.

De Jonah elment Calla után és azóta sem nézett vissza.

És egy gyenge pillanattól eltekintve – amit még mindig nagyon bánok –, amikor Calla nyomorultul érezte magát Alaszkában, és a

prioritásaik túlságosan különbözőnek tűntek ahhoz, hogy megtalálják a közös utat, soha többé nem gondoltam arra, hogy elmondjam Jonahnak, hogy érzek iránta valójában.

Nem, az az ajtó örökre bezárult. Ideje, hogy továbblépjek.

Csak azt tudnám, hogyan.

– Tudd, ha *bármikor* megértő fülekre van szükséged, itt vagyok. És tudod, hogy szívesen összehozlak Joe egyik barátjával. – A fejem elkese-redett sóhajtással billen hátra. – Komolyan mondom! Van pár cuki, szingli barátja. Hogy ők a legokosabbak-e? Nem. Kapcsolatra való? Szintén nem. De *jól* éreznéd magad velük.

A nevetésem elnyomja Cory szavainak éneklő dallamát.

– Nem vele egykorúak?

Joe két évvel fiatalabb Corynál.

– És? – vonja meg a vállát. – Fiatalos harminchét éves vagy.

– Jövő hónapban harmincnyolc leszek – emlékeztetem. – És nem akarok egy huszonhat éves *kisfiút*. Még *arra* sem. – Joe kedves srác, de Cory az érett fél a kapcsolatukban. Már a társaságában öregnek érzem magam.

Kopogtatnak az ajtón, amitől mindketten felugrunk.

Harry Hatchett és az anyja, Bonnie állnak odakint összekuporodva; Harry karjában egy aranyszínű huskyt tart.

– Ha már az idegesítő *kisfiúknál* tartottunk – sottogja Cory –, nincs időpontja.

– Nincs, és általában én szoktam kimenni hozzájuk. – A Hatchett-birtokra, a hetvenöt szánhúzó kutyából álló kennelükhöz, amely félúton van Meadow Lakes és Fishhook között. Az, hogy Harry megjelent itt az egyikkel az ölében, *nagyon* rosszat jelent.

Gyorsan kinyitom az ajtót, hogy megmentsem őket a sarkvidéki for-gószéltől, amely az egész Mat-Su régiót elérte az elmúlt héten.

– Bízunk benne, hogy még itt találunk – mondja Harry. Vékony fér-fi, egymagas velem. Nyírt szakállja jól kiegészíti a téli sapka alatt megbúvó szőke hajkoronáját. Babakék szeme és a védjegyévé vált játékos vi-gyora rengeteg nő figyelmét felkeltette; az utóbbi most feltűnően hiány-zik az arcáról.

Évek – tizenöt éves korom – óta ismerem Harryt, mióta apámat elkísértem a vizsgálatokra. Féktelen kisgyerek volt, aki felkapaszkodott az apja, Earl üres szánjára és onnan kiabált: „Rajta!” Nem csoda, hogy versenyszerű kutyaszánhajtó lett. Második generációs versenyzője az Iditarodnak, a történelmi, ezerhatszáz kilométeres, két hegyvonulatot is érintő kutyaszánhajtó versenynek. Az egész a vérében van. És bár még nem nyerte meg a versenyt, eltökélt szándéka, hogy megdöntse apja rekordját, aki ötször lett első helyezett.

Mindig azt hittük, hogy Earl és Harry még évekig egymás mellett sorakoztatják majd fel a trófeákat. Ám három évvel ezelőtt Earl szívrohamot kapott, amikor a birtokán gyakorolt. Vezérkutyáik nélküle hozták vissza a szánt. Hajtás közben esett össze.

Mire Harry és Bonnie megtalálták, már túl késő volt.

És az igen éretlen, huszonkét éves Harrynek kellett átvennie a családi vállalkozást.

– Dr. Lehr! – Bonnie üdvözlésképpen biccent a hegyes állával, a bőröm pedig bizseregni kezd a felismeréstől. Csak akkor használja a hivatalos titulusomat, ha valami különleges dolgot akar tőlem.

– Ő meg kicsoda? – Megvizsgálom a kutya szemét, az egyik világoskék, a másik barna. Félelem tükröződik benne, de nem ad ki hangot. Sovány és levert, a combján vérző harapásnyomok vannak.

Ez nem az ő kutyájuk. Errefelé a Hatchett név egyet jelent a győztes versenyekkel, valamint a bajnok szánhúzó kutyák tenyésztésével és tartásával. Apámmal együtt már négy évtizede foglalkozunk Hatchették kenneljével, akik kivételes gondot fordítanak a kutyáikra.

– A régi Danson-ház felől jött – mondja Harry szúrós tekintettel.

– Tényleg, édesanyád említette, hogy új szomszédotok van. – Egy szánhajtó, aki külföldről költözött ide, és megvette a mellettük lévő hatalmas birtokot.

– Nézd, mit tett vele! – Bonnie csontos mutatóujjával a Harry karjában fekvő, szomorúnak tűnő állatra mutat. Szigorú ábrázatán az együttérzés és a diadal furcsa keveréke látszik. Nem ez az első alkalom, hogy az új szomszédját állatkínzással vádolja, és tőlem kér segítséget, hogy leleplezzük. De sosem volt bizonyítéka, csak sejtései.



Most úgy tűnik, bizonyítékkal is alátámaszthatja az állítását.

– Fogadok, hogy valami szaporító. – Harry előrehajol sportos testével, hogy a kutyát a padlóra ültesse.

A kutya orra összerándul, ahogy beszívja a fertőtlenítő és állati szagok keverékét, majd körülnéz a váróban – biztos vagyok benne, hogy menekülni akar.

Leguggolok hozzá.

– Szia, kislány! – Olyan tizennyolc kilósnak saccolom. Nem sovány, de a méretéhez képest alutáplált. A mérlegnek huszonkét kilót kéne mutatnia.

Sokáig tart, mire bicegve megteszi felém az első néhány lépést, hogy óvatosan megszaglássza kinyújtott kezemet.

Ebből a szögből jól látom megereszkedett hasát és nagy emlőit. Nemrég ellett. Valószínűleg többször is, legutóbb fél éven belül. Az orrom megtelik bűzös leheletének szagával.

– Találkoztatok már a gazdájával?

– Egyszer. Anyával átmentünk üdvözölni őt azon a héten, amikor ide költözött. Barátságosak akartunk lenni. Félúton futottunk össze vele. Nem hívott be minket a házba, és a következő héten már kaput állítatott a felhajtón, és kirakott egy tucat figyelmeztető táblát, hogy távol tartsa az embereket a birtokától. Furcsa, nem igaz? Hogy ilyen barátság-talanul viselkedik a szomszédjaival, különösen *velünk*. És egy ilyen kis közösségben, ahol az emberek segítik egymást! – Harry megrázza a fejét. – Óhatatlanul elgondolkodik az ember, mit rejteget.

– Olyasvalamit csinál, amiről nem akarja, hogy tudomást szerezzünk. Ez az *egyetlen* magyarázat – csipogja Bonnie.

– Határozottan elgondolkodtat *valamin* – motyogom. A kutya még egy óvatos lépést tesz, mielőtt odajön hozzám, és elfogad egy simogatást a fején. Bármin is ment keresztül, nem agresszív. Hagyja, hogy megemeljem az ajkát, és belenézek a szájába. A fogai rendben vannak – nem nagyszerűek –, de az ínye gyulladt. Egy tályog okozza ezt a bűzös szagot. A nyilvánvaló lelakottságtól eltekintve azonban a kutya nem tűnik betegnek. Teljes vizsgálat és labor nélkül viszont nem tudok biztosat mondani. – És holtbiztos, hogy a pasitól ment át?

– Követtem a nyomokat a kerítésünkig – erősíti meg Harry. – Honnan máshonnan jöhetett volna?

– Az ilyen emberek keltik rossz hírért a szánhajtásnak, és adnak anyagot a leleplező újságíróknak! Nincs helyük ebben a világban, sem a közelünkben. Példát kell statuálnunk vele! – Bonnie eltökélten néz a fiára, hergeli őt.

– Igen, segítened kell, Marie! – Harry is parancsolóbb hangszínré vált. – Menjen vissza Finnországba, vagy tudom is én, honnan jött, ha így akar bánni a kutyáival. Nem akarom a *versenyünk* közelében látni!

Ráharapok a nyelvemre, hogy meg ne kérdezzem, akkor is ennyire hajthatatlanok lennének-e, hogy megakadályozzák az új szomszéd versenyzését, ha nem lennének olyan spekulációk, hogy az illető kivételesen tehetséges, és legyőzheti Harryt, aki tavaly ugyan második lett, de még nem nyert. Azt a pletykát *sem* említem, amely szerint ez az új fickó szánhúzó kutyákat tenyészt és ad el más szánhajtóknak. Fogalmam sincs, hogy ez vágyálom-e vagy tény, de a Finnországból származó kutyák esetében ez friss vérvonalat jelent, ami kisebb beltenyésztési kockázattal jár. Ez az aggodalom az utóbbi időben egyre inkább felmerült a Harrytől származó kutyák esetében, aki őszintén szólva azt sem tudja, mit csinál ezen a téren.

Nem úgy, mint anno Earl.

De az is feltűnt, hogy Harry azt mondta, a „*versenyünk*től”. Azt hihetnénk, hogy Alaszkára gondol, de én már elégszer megtapasztaltam beképzelt arroganciáját ahhoz, hogy tudjam, az *ő* versenyére gondol. Hatchették úgy állítják be magukat, mintha ők lennének a közösségben a szánhajtás szakértői. Számos Iditarod-győzelemmel a hátuk mögött valóban hírnevet szereztek. De Earl nélkül Harry csak egy ellenszenves, egocentrikus fickó, aki próbál a nyomába érni, ami sosem fog sikerülni.

És persze hogy azt akarják, én vessem fel a problémát. Az az állatorvos, aki az elmúlt évtizedben az összes Iditarod-versenyen önkénteskedett, és személyes kapcsolatban áll a verseny fő résztvevőivel. Jobban nézne ki, mintha az egyik versenytárs tenné.

Bármi is legyen Hatchették motivációja, az elhanyagoltság egyértelmű jelei látszanak a kutyán, ami aggasztó számomra. Ha valóban az új

szomszédjuké az állat, akkor ezt azonnal az Iditarod Pályabizottság tudomására kell hozni, és ha elérem, amit akarok, akkor a fickót kizárják a versenyből.

Ránézek a falióra. Tíz perccel múlt egy óra. Azt hiszem, már tudom, mivel töltöm a délutánt.

– Cory, felhívnád Howie-t? Ha nem veszi fel a mobilját, próbáld meg otthon!

## Második fejezet



– **H**OGY IS HÍVJÁK? – Howie a pick-upjával a kocsifelhajtó végéhez ér; az utat egy fémkapu zárja el. – Nézzük csak – az állatfelügyelő az irodájából hozott dossziét ellenőrzi, amit felvett, mielőtt értem jött –, Tyler Brady. Tavaly nyáron kért kennelengedélyt. Huszonegy kutyát tart.

– Csak? – Ezek a versenykennelek általában legalább harminc kutyából állnak, hogy a krémek krémjét tudják kiválasztani a versenyek idejére. Egyébként olyan helyektől bérelnek kutyákat, mint Harryé.

– Huszonegy kutya. Tami végezte az ellenőrzést, majd hagyta jóvá.

– Fenntartás nélkül?

– Így van. Éppen egy halom új dolgot épített az állatoknak, de minden alapvető igényt kielégített. Élelem, víz, fekhelyek, megfelelő pórások... Tami nem jelzett semmit. Ezt nyilvánvalóan nem látta. – A vállá felett a pick-up hátsó ülésén kiterült kutyára néz.

– És Finnországból jött? – Szörnyen amerikai neve van ahhoz képest, hogy a pletykák szerint a skandináv országból költözött ide tavaly nyáron.

Howie végighúzza kérges mutatóujját a külön papírlapon lévő, kézzel írt jegyzeteken.

– Igen, Finnországból.

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy olyan országból, ahol komoly iparágnak számít a kutyaszánhaj-tás, és a versenyzők rendszeresen utaznak Alaszkába megmérettetésekre. Mi készítette arra ezt a pasit, hogy ide *költözzön* a kutyáival?

– Biztosan ezt akarod tenni? – néz rám kérdően Howie.

Egy pillanatnyi tétovázás után bólintok.

– Ha igaz, amit Hatchették állítanak, akkor ki tudja, mi más van még a birtokon. Lehet még több ilyen kutya is. És ha ez a példány megszökött, a fickó el fog tüntetni minden bizonyítékot, még mielőtt bárki kérdezősködni kezdene. – Lehet, hogy a legrosszabb helyzetet képzelem el, de elég egyetlen látogatás egy rosszul működő kennelbe, hogy ilyen szörnyű képek éljenek a fejemben. És amilyen állapotban ez a kutya van, ebben az esetben valóság is lehetnek ezek a képek.

Howie megvakargatja őszülő halántékát, miközben megnézi a leláncolt kaput.

– Itt neked van hatásköröd – mondom neki. Átléptük a város határát.

– Igen, de általában ez nem így működik – kuncog. – Érdekes szombat délutánnak nézünk elébe. De úgyszem voltak más terveim. Mármint azon kívül, hogy egy sörrrel a kezemben pihenek a kanapén, és egy ritka nyugodt pillanatban megnézem a Giants rájátszás meccsét, miközben Debra elmegy a gyerekekkel a szüleikhez egész napra.

Megrándul az arcom.

– Még nincs vége a focinak?

Howie a közöttünk lévő konzolra löki az aktát.

– Jól van, Marie, neked természetesen megteszem, amit csak tudok. Milyen gyakran dobsz el te is mindent, hogy segíts nekünk?

– Egyszer-kétszer. – Már rég nem számolom, hányszor hívtak be egy állat miatt, amit Howie vagy egy másik felügyelő hozott be bántalmazás gyanújával. Sosem bántam, főleg, mikor Howie telefonált. Azóta végzi ezt a munkát, hogy megszereztem az állatorvosi diplomámat a Washington State Egyetemen, és visszajöttem Alaszkába. A negyvennégy éves pasival régóta barátok vagyunk; attól a pillanattól kezdve, hogy rádőbbszünk, rokon lelkek vagyunk, ha az állatokról van szó.